

JOELLE CHARBONNEAU

DE TEST

Karakter Uitgevers B.V.

HOOFDSTUK 2

‘Verstop je je?’

Ik schrik van mijn broers stem. Zeens glimlachende blik van verstandhouding legt de ontkenning die op het puntje van mijn lippen lag het zwijgen op. In plaats daarvan zeg ik schouderophalend: ‘Het was nogal een gekkenhuis vandaag. Ik had gewoon even de tijd nodig om op adem te komen.’

Voor de bakkerij maken gitaren, drums en verschillende blaasinstrumenten muziek, terwijl tientallen mensen dansen en meeklappen op de maat. Aan de andere kant van het plein wordt nog steeds geroosterd vlees in plakken gesneden. Een combinatie van fakkellicht en elektrische lampen verlicht het deel van het plein waar mensen lachen, zingen en spelletjes spelen. Maar ik sta op een donkere plek. De afgelopen paar uur heb ik gedanst en gezongen omdat dat van me verwacht werd. Als ik dat niet had gedaan, zou uit mijn teleurstelling blijken dat ik zo arrogant was om te denken dat ik slim genoeg was om uitverkoren te worden.

‘Hier.’ Met een begripvol knikje geeft Zeen me een kopje. ‘Dit kun je vast wel gebruiken.’

Het drankje is zoet, maar ik proef ook iets scherp en bitters. Alcohol. Aangezien de meeste vruchten en granen waar alco-

hol van gemaakt kan worden nodig zijn om de burgers van Vijf Meren te voeden, wordt maar een heel klein deel van de oogst verwerkt tot alcohol. Elk jaar wordt echter een kleine hoeveelheid apart gehouden voor speciale gelegenheden als deze. Alleen volwassenen mogen die speciale drankjes nuttigen, maar mijn broers hebben me in het verleden af en toe wat laten proeven. Ik vind het niet lekker, dus ik geef het kopje na een klein slokje weer terug aan Zeen.

‘Voel je je al wat beter, moppie?’

Ik kijk naar de grond om zijn blik te vermijden. ‘Niet echt.’

‘Ach ja.’ Hij leunt achterover tegen een grote eikenboom en drinkt het kopje leeg. ‘Het gaat niet altijd zoals je gehoopt had. Je moet jezelf gewoon een schop onder je kont geven en een andere richting inslaan.’

De manier waarop hij dat zegt, ontlokt mij de vraag: ‘Ga jij dat dan ook doen?’ De afgelopen paar jaar heeft Zeen gespeeld met de gedachte zijn perspectief te verleggen en te kijken welke mogelijkheden hij buiten Vijf Meren zou kunnen hebben. Ik zou het verschrikkelijk vinden als hij dat nu deed. Het zou triest zijn als hij onze kolonie verliet. En mijn hart zou breken als ik wist dat hij kwaad vertrok.

Zijn vingers knijpen in het kopje, maar zijn antwoord klinkt ontspannen: ‘Ik ben niet van plan een sollicitatie naar Tosu City te sturen, als je dat bedoelt. De magistraat heeft pap verzocht zijn mededeling vandaag te veranderen, dus dat heeft hij gedaan. Je kent me. Ik ben een paar dagen pissig en dan stap ik eroverheen.’ Hij haalt zijn schouders op en zijn blik verschuift naar het feest op het plein. Hoewel sommigen door blijven dansen en zingen tot het ochtendgloren, maken velen al aan-

stalten om de terugreis te aanvaarden. De dag loopt ten einde.

Na een paar minuten zegt Zeen: 'Jij zou het best kunnen doen.'

'Wat?'

'Met de magistraat gaan praten. Een sollicitatie naar Tosu City sturen.'

Die gedachte is zowel beangstigend als verleidelijk. Elke kolonist die belangstelling heeft voor een baan in Tosu City of een andere kolonie kan een sollicitatieformulier invullen en indienen op het kantoor van de magistraat. De regering van het Verenigde Gemenebest neemt dan contact op met de sollicitant als er een geschikte functie beschikbaar is. Ik ken maar twee sollicitanten die dat overkomen is in al die zestien jaar dat ik hier rondloop. Na de teleurstelling van vandaag betwijfel ik of ik er nog een aan zou kunnen.

Mijn twijfel moet te zien zijn op mijn gezicht, want Zeen slaat een arm om mijn schouders en drukt me even tegen zich aan. 'Maak je niet druk, moppie. Je hebt zeeën van tijd om te bedenken wat je met de rest van je leven gaat doen.'

Jammer dat mam het daar niet mee eens is.

De volgende ochtend slapen we allemaal uit, maar ik heb nog amper de kans gehad om me aan te kleden als mijn moeder zegt: 'Als je zeker weet dat je niet bij je vader wilt gaan werken, heeft Kip Drysten wel een plekje in zijn team. Je kunt het hem beter gaan vragen voordat een van de andere schoolverlaters dat baantje inpikt.'

Kip Drystens team repareert landbouwmachines. Hoewel ik het leuk vind om met techniek bezig te zijn, sta ik niet echt te

springen om de rest van mijn leven kapotte tractors te repareren. 'Ik zal erover nadenken,' zeg ik.

Mijn moeders frons spreekt boekdelen, dus ik stap maar op mijn fiets en rij langzaam naar de andere kant van de kolonie, waar de Drystens in een mooi huisje wonen. Benauwd klop ik op de voordeur. Ik kan het niet helpen dat ik een vlaag van opluchting voel als de vrouw van meneer Drysten me vertelt dat Kip vanmorgen vroeg naar de boerderij van de familie Endress is vertrokken en pas over een paar dagen terug wordt verwacht. Ik heb uitstel gekregen.

De dag na de schoolverlatersplechtigheid is een rustdag. De meeste zaken zijn gesloten. Mensen blijven thuis en vieren hun eigen feestje. Mijn moeder gaat vanavond een feestmaaltijd bereiden en heeft zelfs een paar vriendinnen van me uitgenodigd. Ik zou eigenlijk naar huis moeten gaan om te helpen met de voorbereidingen. Maar in plaats daarvan stap ik van mijn fiets als ik op het plein kom.

Ik zet mijn fiets tegen een boom en ga naast de fontein zitten. Er wordt naar me gezwaaid, maar de mensen hebben het druk en blijven niet staan om te praten. Wat ik ook liever heb. Met mijn hoofd steunend op mijn handen kijk ik naar het klaterende water in de fontein en probeer het holle gevoel te negeren dat zich daar sinds de plechtigheid van gisteren heeft genesteld. Ik ben volwassen. Van kleins af aan heb ik naar mijn ouders en de andere volwassenen gekeken en verlangd naar de dag dat ik erbij zou horen – zelfverzekerd en sterk zou zijn. Ik heb me nog nooit zo onzeker gevoeld.

De klok boven het huis van de magistraat slaat. Drie uur. Tijd om naar huis te gaan, voordat mijn moeder zich zorgen

gaat maken. Ik ben over de helft als ik mijn broer Hart over het zandpad op me af zie rennen. Verdomme. Als mam hem gestuurd heeft om mij te halen, zit ik echt in de nesten.

Maar het blijkt niet mijn moeder te zijn die me nodig heeft. ‘Vlak nadat jij weg was, heeft magistraat Owens een pulsradiob bericht naar pap gestuurd. Je moet om vier uur bij haar thuis zijn om over je toekomstplannen te praten. Toen je niet meteen thuiskwam, zei mam dat we jou allemaal moesten gaan zoeken.’ Hart schenkt me een gemene grijns. ‘Ik zou maar opschieten als ik jou was.’

Hij heeft gelijk. Tegen de tijd dat ik terug ben op het plein, stroomt het zweet van mijn gezicht, piekt mijn haar alle kanten op en zit er een knoop in mijn maag. Hoewel mijn vader en broers nu en dan ontboden worden in het huis van de magistraat om over hun projecten te praten, is dit voor mij de eerste keer. Mijn toekomstplannen? Ik kan niet anders dan me afvragen of deze oproep is ingefluisterd door mijn moeders bezorgdheid. Heeft zij contact opgenomen met magistraat Owens en haar hulp ingeroepen, of is mijn gebrek aan ambitie anderen opgevallen? De gedachte dat mijn teleurstelling is opgemerkt door mensen buiten ons gezin maakt me misselijk van de schaamte.

Ik bereid me voor op een preek, strijk mijn handen door mijn haar en trek mijn witte blouse met korte mouwen en grijze broek glad, voordat ik op de voordeur van de magistraat klop.

‘Fijn. Je bent er.’ Magistraat Owens schenkt me een glimlach die haar ogen niet echt bereikt. ‘Kom binnen, Cia. Alle anderen zijn er al.’

Alle anderen?

Magistraat Owens neemt me mee naar een grote woonkamer met vloerbedekking, waar vier paar ogen naar me toe gedraaid worden. De drie zittende mensen ken ik. Knappe Tomas Endress met zijn grijze ogen. Verlegen en zachtaardige Malachi Rourke. Beeldschone en artistieke Zandri Hicks. Mijn klasgenoten, mensen die ik al bijna mijn hele leven ken. De andere persoon ken ik niet.

Tomas gebaart dat ik naast hem moet gaan zitten en krijgt kuiltjes in zijn wangen als hij naar me glimlacht, waardoor ik wel terug moet lachen. Magistraat Owens gaat naast de vreemdeling staan en zegt: 'Bedankt dat jullie allemaal zo snel konden komen. Neem me niet kwalijk dat ik jullie heb weggehaald bij de feestelijkheden thuis, maar dat was onvermijdelijk.' Haar ogen schieten door de kamer en kijken ons allemaal een voor een aan. 'Dit is ambtenaar Michal Gallen uit Tosu City. Hij had gisteren al moeten arriveren, maar is door technische problemen opgehouden.'

Tosu City.

Mijn hart slaat over als ambtenaar Gallen uit Tosu City een stap naar voren zet en een opgevouwen stuk papier uit zijn zak haalt. Hij is ouder dan wij, maar niet heel veel. Ongeveer van Zeens leeftijd, denk ik. Hij heeft warrig bruin haar en een slungelige onbeholpenheid die in tegenspraak is met zijn ongetwijfeld invloedrijke positie.

Zijn donkere ogen staan serieus als hij op het papier kijkt en leest: 'Elk jaar beoordeelt het Verenigde Gemenebest de prestaties van de schoolverlaters in alle achttien kolonies. De beste leerlingen worden naar Tosu City gebracht voor de Test die als

toelating geldt voor de universiteit. Uitverkoren worden is een eer. Al onze hoop is gevestigd op afgestudeerde universiteitsstudenten – we rekenen er allemaal op dat zij helpen met het herstellen van de aarde en het verbeteren van onze levensstandaard. Zij zijn de toekomstige wetenschappers, artsen, leerkrachten en regeringsambtenaren.’ Hij laat het papier zakken en lacht naar ons. ‘Jullie zijn uitverkoren om deel te nemen aan de Test.’

Ik word overspoeld door een golf van opwindning. Ik kijk om me heen om te zien of ik het goed heb gehoord. Tomas straalt van oor tot oor. Hij is de slimste van onze klas, dus het is geen wonder dat hij uitverkoren is. Volgens deze ambtenaar uit Tosu City ben ik dat ook. Wij alle vier. Dit is echt. Ik hoef geen tractoren te repareren. Ik ben uitverkoren voor de Test. Ik heb het geflikt.

‘Jullie vertrekken morgen.’

De blijdschap eb't weg als het met een klap tot me doordringt wat de ambtenaar uit Tosu City heeft gezegd. We vertrekken morgen.

‘Waarom morgen?’ vraagt magistraat Owens. ‘Ik meen me te herinneren dat er meer tijd zit tussen de selectie en de Test.’

‘Er is het een en ander veranderd sinds uw kolonie voor het laatst een kandidaat had voor de Test,’ antwoordt de ambtenaar uit Tosu City. Zijn stem is laag en er klinkt iets van ongeduld in door. ‘De kandidaten beginnen deze week met de Testprocedure. U zult het met me eens zijn dat ze meer kans van slagen hebben als ze op tijd arriveren.’

‘En als we nu niet willen gaan?’

We draaien ons allemaal naar Zandri. Haar gezicht is bijna net zo donkerrood als haar blouse. In eerste instantie denk ik

dat dat door schaamte komt. Maar dan tilt ze haar kin op. Aan de manier waarop haar blauwe ogen fonkelen, is duidelijk te zien dat ze kwaad is. Het feit dat wij vieren zijn uitverkoren voor de Test is verbijsterend, maar dat Zandri een van die vier is, is misschien nog wel een grotere verrassing. Niet dat Zandri niet slim is. Dat is ze wel, hoewel velen haar eerder als een kunstenaar dan als een studiebol zouden beschouwen. Zandri blinkt alleen uit in wetenschap als ze er nieuwe soorten verf mee kan ontwikkelen. En hoewel ze nooit te kennen heeft gegeven dat ze door wil gaan met studeren, ben ik toch verbaasd over haar vraag. Wie bedankt er nu voor de eer uitverkoren te worden voor de Test?

De ambtenaar uit Tosu City glimlacht en ik huiver. De glimlach is verstoken van warmte. 'Je hebt geen keus. Volgens de wet moet elke uitverkoren burger uit het Verenigde Gemenebest zich op de afgesproken datum onderwerpen aan de Test, anders is hij of zij strafbaar.'

'Wat is de straf dan?' Zandri kijkt naar magistraat Owens, die een blik werpt op de ambtenaar uit Tosu City.

Ze wisselen een blik van verstandhouding en dan zegt magistraat Owens: 'Volgens de wet is een weigering de Test te ondergaan een vorm van verraad.'

En de meest gebruikelijke straf voor verraad is de doodstraf.

Iemand, Malachi misschien, sputtert tegen. Ik heb het gevoel dat iemand zijn armen om mijn bovenlichaam heeft geklemd. Al mijn opwindning over het feit dat ik uitverkoren ben, is weg – heeft plaatsgemaakt voor een ijzingwekkende angst. Alleen is er geen reden tot angst. Ik wil getest worden. Straf is voor mij niet aan de orde.

En ook niet voor mijn medekandidaten. Bij het woord ‘verraad’ vloeit alle strijd lust uit Zandri weg.

Als ze ziet hoe geschrokken wij zijn, legt magistraat Owens uit dat de wet die de straf bepaalt voor het niet accepteren van een plaatsing voor de Test teruggaat tot de begindagen van het Verenigde Gemenebest. Er waren toen antiautoritaire splintergroepen die de nieuwe regering ten val wilden brengen en probeerden de kandidaten voor de Test over te halen in opstand te komen. Er schijnt sprake te zijn van een wetswijziging, maar die dingen kosten tijd.

Ik voel me iets beter nu ik weet dat er al tientallen jaren geen beroep op de wet is gedaan. De opwindings gedoofd was, begint weer op te bloeien als de magistraat meedeelt welke dingen Testkandidaten mogen meenemen naar Tosu City. Twee sets dagelijkse kleren plus ondergoed. Een set nachtgoed. Twee paar schoenen. Twee persoonlijke voorwerpen. Geen boeken of ander papierwerk. Niets wat de ene kandidaat een voordeel kan geven boven de andere. Alles moet passen in de tas die we krijgen als we straks weggaan. We worden morgen bij het krieken van de dag met onze tas op het plein verwacht. Ambtenaar Michal Gallen uit Tosu City zal ons daarvandaan begeleiden naar het Testcentrum.

Dan vertelt ze ons hoe trots ze is op onze prestaties; ze zegt dat ze ervan overtuigd is dat we allemaal zullen slagen voor de Test. Maar ik weet dat ze liegt. Mijn moeder heeft net zo’n geforceerde, overdreven glimlach als ze ontdaan is. Magistraat Owens denkt niet dat we allemaal zullen slagen. Is ze bang dat een mislukking Vijf Meren in een negatief daglicht zal plaatsen?

Ik peins daar nog steeds over als we naar de voordeur worden begeleid.

We worden begroet door fel zonlicht als de deur openzwaait. Ik ben de laatste van de vier die een donkerbruine tas met het rode en purperen logo van het Verenigde Gemenebest aanneemt van magistraat Owens. Als ik het brede hengsel over mijn schouder trek, besef ik dat het etentje dat mijn moeder zo zorgvuldig heeft gepland ingekort zal moeten worden. Anders heb ik niet genoeg tijd om te pakken en me voor te bereiden op wat de dag van morgen dan ook brengt.

Zandri is al weg als ik buiten kom, maar Tomas en Malachi staan er nog. Heel even staren we elkaar zwijgend aan. Het verbaast me niet dat Tomas als eerste zijn stem terugvindt. Met die brede, adembenemende glimlach van hem kijkt hij me recht aan en zegt: 'Ik denk dat we maar beter naar huis kunnen gaan. Het wordt een belangrijke dag morgen.'

En ik weet dat hij gelijk heeft. Het is tijd om naar huis te gaan en mijn familie te vertellen dat ik morgen vertrek en niet meer terugkom.

Blijf op de hoogte van al het nieuws rond

DE TEST-TRILOGIE:

 facebook.com/detesttrilogie

Website: www.karakteruitgevers.nl/detesttrilogie

- Interactieve website met de mogelijkheid jezelf te testen
- Bekijk de spannende boektrailer
- Houd de Facebookpagina in de gaten, word lid van het Test-team en maak kans op een gratis exemplaar van de volgende delen!